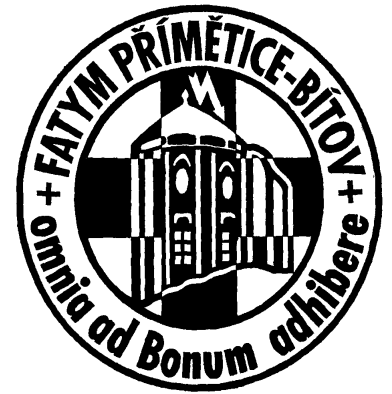
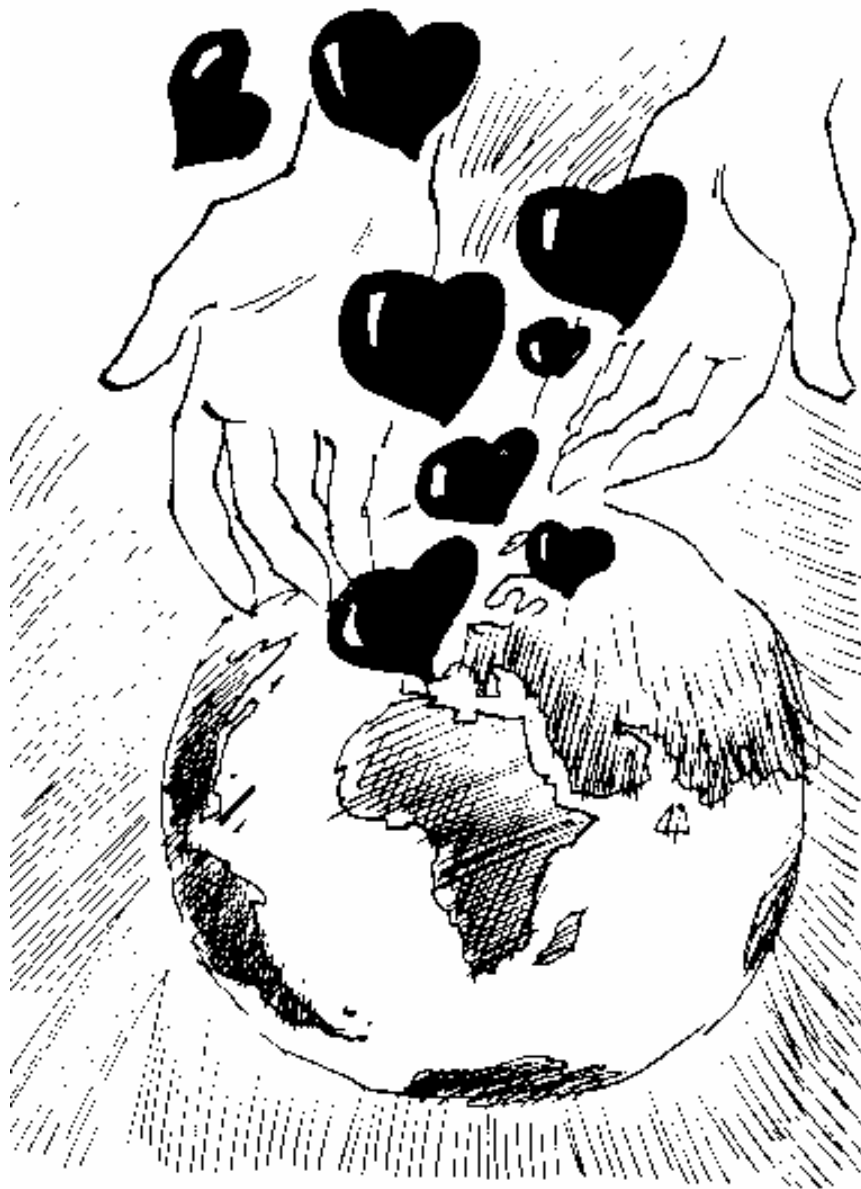

DUŠIČKOVÝ ZPRAVODAJ

PRO
FARNOSTI FARNÍCH TÝMŮ
VRANOV NAD DYJÍ A PŘÍMĚTICE

*"Duše
spravedlivých
jsou v Boží ruce
a nedotkne se jich
utrpení."*

Kniha Moudrosti 3.1

VRANOV PŘÍMĚTICE BÍTOV OLBRAMKOSTEL STARÝ PETŘÍN PRÁČE
ŠTÍTARY CHVALATICE STÁLKY LANČOV HORNÍ BŘEČKOV
PROSIMĚŘICE CITONICE ŠAFOV KOROLUPY
TĚŠETICE LUBNICE LUKOV VRATĚNÍN STRACHOTICE SLUP
JAROSLAVICE HRÁDEK VALTROVICE DYJÁKOVICE

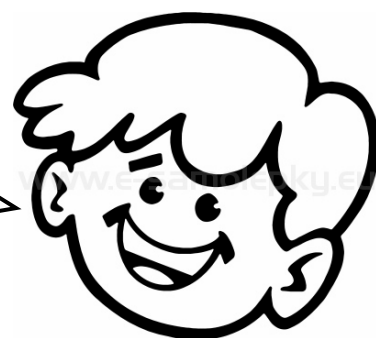
Vzájemná pomoc

Setkávám se s lidmi, kteří vyprávějí o své zkušenosti s modlitbou za zemřelé. Církev se tradičně modlí za zemřelé, a to nejen v době kolem památky Všech věrných zesnulých, tzv. Dušiček. Naše modlitby mohou prospět zesnulým a pro nás zůstává tajemstvím, ale zároveň i skutečností, že nám zvláštním způsobem mohou pomáhat i zesulí.

V posledních letech občas obětuji své modlitby a celodenní starosti za některou skupinu zesnulých: např. za příbuzné z dědečkovy strany; za kněze, kteří působili ve Štítarech; za lidi, které jsem pohřbíval a podobně. Nedělám to s nějakým zjištěným úmyslem, ale se záměrem duchovně prospět těmto našim bratřím a sestrám, kteří nás už předešli na cestě do věčnosti. Má to své výhody. Jednak je to pro mě motivační, že se mi snadněji modlí a přináší oběti za někoho, komu chci prospět, a pak je tu ještě druhá výhoda, kvůli které to sice nedělám, ale která mě mile překvapuje. A totiž, že ten den pocítuji jakousi zvláštní duchovní pomoc. Nedá se to slovy vyjádřit, zůstává to tajemstvím i pro mě, ale je to něco, co zakouším. A tato „pomoc“ stojí za to.

Nezbývá, než abych doporučil i vám, milí čtenáři, abyste udělali podobnou zkušenost a duchovně prospěli duším v očistci. Věřím, že i vy zakusíte to, co říkáme s dětmi v jednom hesle: „Pomoz duším do nebe, budou prosit za tebe.“

*Pomoz duším
do nebe, bu-
dou prosit za
tebe.*

P. Marek Dunda

Společenství svatých aneb patříme k sobě

Patříme k sobě víc než si dokážeme představit. Naše životy jsou propojeny a vzájemně se ovlivňují a to nejen viditelně dobrým příkladem, ale i v duchovní oblasti, kdy si pomáháme skrze přímluvnou modlitbu a dobrý život před Bohem, nebo si hříchem můžeme škodit a to i vzájemně. Svatý Pavel mluví o Církvi jako o tajemném těle, jehož každý z nás je údem, který svým životem k životu celého těla přispívá. Do tohoto těla patří Ježíš (je jeho hlavou), my lidé na zemi, ale také zesulí – ti, kteří už dosáhli Božího království, i ti, kteří se na vstup do nebe připravují v očistci. Toto jsou pravdy víry. Důležité pro život však je to, jak tyto pravdy dokážeme naplňovat a žít.

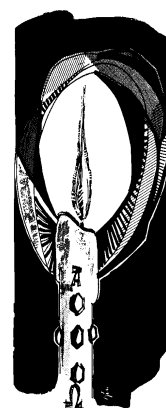
Jednou z nejoblíbenějších světic v Božím lidu je svatá Terezie z Lisieux – její sochu najdeme skoro v každém kostele. Je to socha řádové sestry, která drží v náručí kříž a květy růží. Kříž proto, že se už brzy ve svém životě rozhodla Ježíši nic neodmítnout a ráda svolila nést i utrpení spolu se svým milým Ukřižovaným. A růže pro její slovo „až budu v nebi, sešlu na zemi déšť růží.“ Věřila, že když ona sama se rozhodla Ježíši na zemi nic neodmítnout, tak že zase Ježíš v nebi neodmítne nic jí. A že bude moci se tak u něj přimlouvát za duše a sesílat jim růže – milosti od Ježíšova trůnu. Ještě jinak to vyjádřila slovy „až budu v nebi, budu konat dobro na zemi“. Tak je

pro nás Terezie příkladem živé víry v toto pulsující spojení nebe a země. I když nejsou výslovně Církví prohlášeni za svaté, v nebi je spolu s Terezií mnoho našich dědečků a babiček, kteří jsou našimi přímluvci u Božího trůnu...

P. Jindřich

Zveme vás k modlitbě za naše drahé zesnulé...

sobota 27.10.2012:

Stálky	15.00 mše sv., pak pobožnost na hřbitově
Bítov	17.00 mše svatá v hradním kostele
Lukov	18.00 mše sv., pak asi v 19.00 pobožnost na hřbitově

neděle 28.10.2012:

Mše ve farních kostelích dle obvyklého nedělního pořádku. Mimo to budou v neděli 28.10. následující dušičkové pobožnosti na jednotlivých hřbitovech:

Práče	v 9.30 mše sv. v kostele, potom v 10.45 modlitba na hřbitově
Korolupy	13.00 na hřbitově
Lubnice	13.00 na hřbitově
Čitonice	13.30 na hřbitově
Podmolí	13.30 na hřbitově
Chvalatice	13.30 na hřbitově
Štítary	14.00 na hřbitově
Dyjákovice	14.00 na hřbitově
Jaroslavice	14.00 na hřbitově
Oslonice	14.00 na hřbitově
Štítary	14.00 na hřbitově
Starý Petřín	14.00 v kostele a pak na hřbitově
Lesná	14.15 na hřbitově
Plenkovice	14.30 na hřbitově
Kuchařovice	14.30 na hřbitově
Vracovice	14.45 na hřbitově
Šafov	15.00 na hřbitově
Šumná	15.00 na hřbitově
Hrádek	15.00 na hřbitově
Slup	15.00 na hřbitově
Přímětice	15.15 na hřbitově
Milíčovice	15.15 na hřbitově

Olbramkostel	15.30 na hřbitově
Onšov	15.45 na hřbitově
Bítov	16.00 na novém hřbitově
Vranov n.D.	16.00 na hřbitově
Křídlovky	16.00 na hřbitově
Strachotice	16.00 na hřbitově
Mramotice	16.00 na hřbitově
Prosiměřice	15.00 v kostele a pak na hřbitově
Podmýče	16.45 na hřbitově
Valtovice	17.00 na hřbitově
Lančov	17.00 se světelným průvodem z kostela na hřbitov (svíčky a pochodně s sebou)
Těšetice	16.00 na hřbitově

pondělí 29.10.2012:

Bítov	16.00 na starém hřbitově
-------	--------------------------

čtvrtek 1.11.2012:

Vracovice	16.00 mše sv., po ní modlitba na hřbitově
Milíčovice	17.15 mše sv., po ní modlitba na hřbitově
Šumná	18.00 mše sv. a pak dušičkové procesí z kostela na hřbitov (svíčky s sebou)

pátek 2.11.2012:

Vratěním	17.00 mše sv., po ní průvod na hřbitov
Štítary	18.06 mše sv. a pak dušičkové procesí z kostela na hřbitov (svíčky s sebou)

neděle 4.11.2012

Kravsko	14.00 na hřbitově
Hor. Břečkov	17.00 mše sv. v kostele, pak asi v 18.00 pobožnost na hřbitově

V pátek 2.11. a potom od pondělí 5.11. do čtvrtka 8.11. v 18.00 budou v Přímětích mše sv. ve hřbitovní kapli. Po mši svaté 2. 11. bude modlitba v kryptě, která bude tohoto dne po mši svaté zpřístupněna.

Na plotě

V létě jsem vyrazil na dovolenou na Šumavu. Jen tak nalehko, se spacákem a malým batůžkem. Bylo to příjemné cítit tu volnost a svobodu, nebýt závislý na tom, že mám někde postavené auto nebo že musím do určitého času někam dojít. Z putování jsem byl vesměs nadšený, ale jeden den jsem měl krizi.

V pátek jsem totiž vyrazil ze Sušice směr Dobrá voda po poutní cestě. Zpočátku jsem si liboval, jak je to příjemné a že jsem si zvolil správně – putuji jako správný poutník. Problém byl v tom, že po nějakém čase se mi ztratila značka a nemohl jsem ji nikde najít. Stál jsem na rozcestí a nevěděl jsem, kterým směrem se vydat. Pak jsem se pro jednu cestu rozhodl. Vedla lesem podél řeky. Jenže po chvíli putování, když jsem stále nepotkal žádnou značku, jsem si pomyslel, že to asi nebude ono. Napadlo mě přebrodit řeku a vylézt do protější stráně, že možná ta cesta bude nahoře. Přebrodit se bylo příjemné, protože pražilo slunce. Horší to bylo na druhé straně, když jsem se musel škrábat do celkem prudké stráně. A nejhorší to bylo, když jsem se do ní konečně vyškrábal a najednou jsem stál před plotem. Byl jsem totiž v něčí zahradě. Pokud jsem se nechtěl vracet zpátky, nezbylo mi nic jiného než plot přelézt. Nebyl zas až tak vysoký, ale problém byl v tom, že byl špičatý. A když jsem se vyšvihl nahoru, najednou to nešlo dál a já jsem jen za ruce visel na plotu. Nohy se neměly čeho zachytit. Pořádně jsem se poškrábal. Jednu chvíli jsem se už neudržel a na plot se nabodl, ale po vysilujícím boji se mi nakonec podařilo přehodit i druhou nohu a byl jsem z toho venku. Jenže jsem si moc nepomohl, protože jsem byl jinde než jsem potřeboval a značka, na kterou jsem narazil, mě stejně nakonec dovedla zpátky k řece.

V životě taky občas ztratíme směr a najednou nevíme jak dál. Tak se nějak rozhodneme a ne vždy to rozhodnutí bude správné. Je potřeba být vnímavý pro různé signály a značky, které nám Bůh posílá do cesty. Někdy už třeba i „visíme na plotě“ a nevíme jak dál, ale najednou nám do té naší temnoty zazáří Boží světlo. Bůh je nám totiž stále na blízku a nenechá nás úplně padnout.

o. Nik

Dušíčková otázka

Podle vyhledávače Google Maps je silniční vzdálenost ze Znojma do Arctic Circle Centre v Norsku na polárním kruhu 2973 km. Tipující cestovatelé byli dva pan Jiří Gross z Žerůtek (3043 - 3684 km) a Eva Hrdíčková ze Znojma (2 752 km – s užitím trajektu). Oběma děkujeme za účast a míří k nim od nás odměny. ...

Možná nevíte, že v sobotu 13.10. bylo v Praze blahorečeno 14 františkánských bratří, kteří byli zavražděni dne 15. února 1611 při násilných pouličních nepokojích během vpádu vojska Leopolda Habsburského.

Možná také nevíte, že v církvi věřící od pradávna uctívají tzv. 14 svatých pomocníků. Jednomu z nich jsou na území přímětického farního týmu zasvěceny hned tři kostely. Uhodnete, o koho se jedná? Prozradíme, že to byl poustevník žijící v 9. století, pocházel z Turecka a usadil se na území Francie. Jeho atributem je laň, která jej živila mlékem... Správné odpovědi můžete opět elektronickou poštou posílat otci Pavlovi Sobotkovi (sobotka@fatym.com). Těšíme se, že těch správných odpovědí bude co nejvíc.

P. Pavel a P. Jindřich

Ze všech přikázání Desatera druhé budí asi největší rozpaky. Jedním z dnes nejčastějších provinění proti tomuto přikázání je bezmyšlenkovité pronášení „panebože“, či „ježišmariá“ v naší převážně sekularizované společnosti, pro kterou tato jména už nemají jiný význam než citoslovce. Budete-li číst dále, dozvíte se, kvůli jakým dalším jednáním Bůh toto přikázání ustanovil.

Jméno Boží

Než si ukážeme, jak lze proti tak abstraktnímu přikázání hřešit, zaměříme se nejdříve na pochopení toho, jak přikázání zní v originále: „*Nezneužiješ jméno Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jméno zneužíval.*“ V židovském uvažování má jméno zvláštní důležitost. Připomeňme si, jak v druhé kapitole knihy Genesis člověk pojmenovává živočichy, čímž nad nimi ukazuje svou nadvládu. Nebo jak Bůh mění jména svých vyvolených (Abram → Abrahám, Jákob → Izrael) a předznamenává tím jejich nový život s Hospodinem. Znáť něčí jméno dává člověku i určitou moc: můžeme konkrétně a adresně někoho pochválit, nebo i pohanět. Z tohoto pohledu je právě výjimečné jméno Hospodinovo. Bůh zjevil své jméno Mojžíšovi, když k němu na hoře Chorebu promluvil

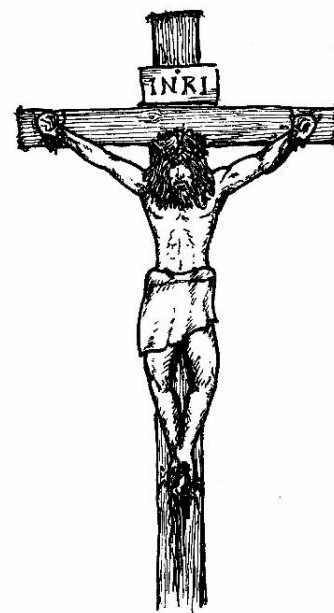

z hořícího keře: *Mojžíš řekl Bohu: „Kdo jsem já, abych šel k faraonovi a vyvedl Izraelity z Egypta?“ Bůh mu odpověděl: „Já budu s tebou a toto ti bude znamením, že tě posílám: Až vyvedeš lid z Egypta, budete sloužit Bohu na této hoře.“ Mojžíš řekl Bohu: „Hle, já přijdu k Izraelitům a řeknu jim: ‚Posílá mě k vám Bůh vašich otců.‘ Když se zeptají: ‚Jaké je jeho jméno?‘ – co jim mám říci?“ Bůh pravil Mojžíšovi: „Jsem, který jsem!“ A dodal: „Řekneš Izraelitům: ‚Jsem posílá mě k vám.‘“ (Ex 3,11-14)*

Ono „Jsem, který jsem“ je v hebrejském textu bible zapsáno čtyřmi písmeny – JHVH (tzv. tetragram) a vyslovovalo se pravděpodobně Jahveh. Ačkoli tedy Bůh Mojžíšovi svěřil svoje jméno, jeho odpověď na Mojžíšovu otázku je značně neuchopitelná. Připomíná člověku, že Bůh nikdy není zcela pochopitelný a že s ním člověk nesmí šermovat jako s mečem. A Izraelité měli ke jménu Božímu opravdu tak posvátnou úctu, že je nikdy nevyslovovali nahlas a při čtení při bohoslužbě v synagoze místo něho říkali *Adonaj*, tedy *Hospodin*, *Pán*. Pouze jedenkrát do roka vstupoval izraelský velekněz za chrámovou oponu do velesvatyně Jeruzalémského chrámu, aby zde

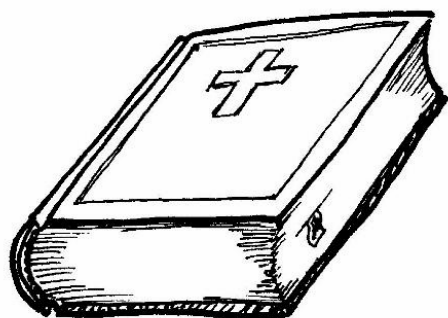
pronesl v posvátné úctě Boží jméno. Ozvěny této úcty nalézáme také v Novém zákoně - již však ve spojení se jménem Ježíšovým. V listu Filipanům čteme hymnus:

*„Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost,
nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl,
vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí.
Byl jako každý jiný člověk,
ponížil se a byl poslušný až k smrti a to k smrti na kříži.
Proto ho také Bůh povýšil
a dal mu jméno nad každé jiné jméno,
takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno
na nebi, na zemi i v podsvětí
a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat:
„Ježíš Kristus je Pán!“ (Fil 2,6-11)*

Úcta ke jménu a přísaha

Jméno je obraz osoby. Jméno každého člověka je posvátné a vyžaduje úctu jako znamení důstojnosti toho, kdo je nosí. Kam se v naší kultuře poděla tato úcta? Jsou slova jen vítr? Janovo evangelium začíná veršem: „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh.“ Bůh slovem na začátku Písma tvoří celý svět. Lidová moudrost tvrdí, že slovo je silnější než meč. Úcta je nedílnou součástí lásky a láska bez úcty není pravá láska. Původní význam druhého přikázání se vztahoval na zneužití Božího jména při přísaze. Snad proto, že moderní doba má větší možnosti ručení při různých smlouvách, oslabila se pozice klasického přísahání. V Katechismu katolické církve o přísaze čteme:

„Učinit slavný slib znamená brát Boha za svědka toho, co se tvrdí – dovolávat se božské pravdivosti jako záruky pravdivosti vlastní. Přísaha se závazně odvolává na jméno Páně. Bůh jako Stvořitel a Pán je normou každé pravdy. Lidské slovo může být ve shodě nebo v rozporu s Bohem, který je Pravda sama. Když je přísaha pravdivá a oprávněná, staví do pravého světla vztah lidského slova k pravdě. Křivá přísaha volá Boha za svědka nějaké lži. Kdo udělá nějaký slib pod přísahou s úmyslem nedodržet ho, nebo se nedorčí toho, co slíbil pod

přísahou, je křivopřísežníkem. Křivá přísaha je velký nedostatek úcty k Pánu každého slova. Zavazovat se přísahou k provedení nějaké špatné věci je proti svatosti Božího jména. Každá přísaha v sobě obsahuje vztah k Bohu a jeho přítomnosti a jeho pravdě, které musí být vzdávána čest v každém lidském slově. Rozvážnost při odvolávání se v řeči na Boha jde ruku v ruce s uctívou pozorností vůči jeho přítomnosti, dosvědčované nebo tupené každým naším tvrzením. Přísaha, to jest vzývání Božího jména na svědectví pravdy, může být učiněna pouze pravdivě, uvážene a spravedlivě.“ (KKC 2150-2154)

Naše přísahy

Prísahy a sľiby pred Bohom jsou stále důležitou součástí křesťanského i světského života. Aplikujeme-li manželský sľib na první tři přikázání Desatera, odpovídal by sľib lásky prvnímu přikázání (Bůh je láska), sľib úcty druhému přikázání a sľib věrnosti třetímu přikázání (Pomni, abys den sváteční světil). Jak vypadá v manželství láska, jestliže muž o své ženě v hospodě mluví jako o své „staré“, nebo když žena svého muže pomlouvá na pavlači? Proti druhému přikázání se prohřešujeme pokaždé, když znevažujeme své slovo dané před Bohem: například při křtu, biřmování, manželství, jáhenském a kněžském svěcení, skládání řeholních sľibů, ale proč ne i při vstupu do různých služeb společnosti. Jak vnímají svá slova prezidenti při uvedení do úřadu, soudci, lékaři, skauti, imatrikulanti atd.? Je-li nejzávažnějším prohřeškem proti druhému přikázání falešná přísaha, není to asi v životě běžného člověka ta nejčastější věc. Oč lépe by však vypadal tento svět, kdyby lidé drželi slovo a závazky, které ústně dali. Bylo by na tomto místě snadné podívat se s trpkostí na naši politickou scénu, ale účelnější bude postavit si před oči příklad svatého Jana Sarkandera, patrona ochrany zpovědního tajemství. Podle tradice raději podstoupil mučení a položil život, než by cokoli ze zpovědi vyzradil.

Rouhání

Je samozřejmé, že řádu lásky odpovídá hovořit o milované osobě s úctou. Nedá se tedy předpokládat, že ten, kdo o druhé osobě mluví bez úcty (míní-li to vážně), setrvává s ní ve vztahu lásky. A takové narušení vztahu nazýváme hřích. Aktuálně ve světě rezonuje aféra kolem ruské punkové skupiny Pussy Riot, která ve chrámu Krista Spasitele žádala Bohorodičku, aby Rusko zbavila Putina. Kolem jejich odsouzení se vyrojilo mnoho názorů, ale i z hlediska rouhání se zdá být kauza složitější k posouzení. Samotná modlitba by rouháním nebyla, dalo by se tedy říct, že rouhání nebylo prvotním účelem. Ovšem forma „modlitby“ prakticky popírala křesťanský postoj a podle dřívějších akcí skupiny lze její členky jen sotva podezírat ze zbožných záměrů. Dá se říct, že punk sám do určité míry popírá křesťanství, když se snaží stimulovat nižší, pudové složky člověka. Tím se dostáváme k další problematice: poslechu hudebních skupin, které se protíví křesťanským hodnotám, nebo přímo vyznávají různé formy satanismu. Odhlédneme-li od přímé vědomé podpory takových kapel, která je evidentně neslučitelná s úctou k Bohu, těžko se hodnotí nebezpečnost zalíbení v písních, kterým posluchač kvůli neznalosti cizího jazyka nerozumí. Ke kritériu těžké hříšnosti je však zapotřebí dvou prvků: plného vědomí a svobodného souhlasu. Člověka, který nachází dlouhodobější zalíbení v určité skupině, bude jistě zajímat i obsah textů, nehledě na to, že sám styl někdy mnoho napoví. Obecně by se měl každý zajímat o názory těch společenství, ke kterým se hlásí, či které podporuje – ať už křesťanskému postoji prospívají, nebo odporují.

Klení

O klení můžeme uvažovat v silném slova smyslu, když je Boží jméno užito k magickým účelům, či zneužito ve zlobě. To druhé přikázání vylučuje. Ve slabším smyslu se jedná spíše o slovní plevel („panebože“, „krucifix“, „sakra“), který odráží kulturu jeho rozšvače. Křesťanům prakticky supluje prostá slova, takže bychom mohli být ještě rádi. Nahlédneme-li do Písma svatého, překvapivě se tam setkáme spíše s vhodně užitými ostřejšími výrazy (např. Sof 1,17, či Fil 3,8 – zvláště v překladu Bible kralické), než s braním jména Božího nadarmo.

Mluvení ve jménu Božím

Nejběžnějším a přitom závažným prohřeškem proti druhému přikázání je zneužívání Božího jména k prosazování vlastních představ. V praxi to vypadá, jako by křesťan výlučně vlastnil přímou linku k Nejvyššímu. Na světské úrovni se někdy říká, že je papežštější než papež. Kořen takového jednání bývá v oddělení víry od lásky a v nepokoře. I s pravdou se dá zacházet jako se zbraní. Sám Bůh je ovšem nejen pravda, ale i láska, a má-li On pokoru před naší svobodou, měli bychom také my mít pokoru před Božím tajemstvím. Víra bez lásky se totiž nazývá fanatismem. Křesťanům se přece neříká „vědoucí“, ale „věřící“. Nejedná se o společenství elitních, ale o společenství hříšníků. Sám Pán Ježíš přece nejvíce káral farizeje, kteří „kvantifikovali“ Boží vůli do mnoha detailních předpisů a kterým unikal duch zákona, když se považovali za lepší než ostatní. Ti „horší“ totiž mnohdy žízni po Bohu více než sytí, jak vyplývá z příběhu o povolání celníka Léviho (Matouše):

„Vyšel opět k moři. Všechnen lid k němu přicházel a on je učil. A když šel dál, viděl Leviho, syna Alfeova, jak sedí v celnici, a řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když byl u stolu v jeho domě, stolovalo s Ježíšem a jeho učedníky mnoho celníků a jiných hříšníků; bylo jich totiž mnoho mezi těmi, kdo ho následovali. Když zákoníci z farizejské strany viděli, že jí s hříšníky a celníky, říkali jeho učedníkům: „Jak to, že jí s celníky a hříšníky?“ Ježíš to uslyšel a řekl jim: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“

Setkání nevěřícího s farizejským fundamentalistou nepřináší správný obraz o podstatě víry. Může vést k domněnce, že víra znamená uznávání spousty morálních pravidel, které většina věřících stejně nedodržuje. Taková „víra“ je přirozeně odpudivá a prakticky nepoužitelná. Na prvním místě má být živý vztah k Bohu a bližním, plný lásky, úcty a věrnosti, a teprve z něj pak přirozeně vyvěrá praktický morální život. Úctě se můžeme učit na příkladu svatého Františka z Assisi, který nepohrdal ani žebráky, chudáky a malomocnými, ale ani boháči, kteří po něm a jeho družích házeli bláto a kamení. A příklad prostého

bratra Františka dokázal v sebejistém prosperujícím vrcholném středověku obnovit ducha Kristova v celé západní církvi, krucinál fagot!

Díky, otče Jene! Vítej otče Josefe!

Po roce jsme opět v přímětickém farním týmu zažili „střídání stráží“. Otec Jan Kotík odešel do Brna – Řečkovice a my mu moc a moc děkujeme za všechno, co pro náš farní tým, farnosti, farníky a kostely vykonal a do našeho farního týmu přišel novokněz otec Josef Novotný. Jáhen Daniel jej hned mezi dvěma vyzpovídal:

Otče Pepo, takže nacionále: Odkud pocházíš a jaké je Tvé rodinné zázemí?

Narodil jsem se před 35 lety ve Žďáře nad Sázavou. Pocházím ze čtyř sourozenců a jsem z nich nejstarší. Do kostela jsem chodil už od mala a taky jsem pravidelně ministroval.

Co jsi všechno studoval a kde?

Jelikož mě bavila matematika, tak jsem šel po gymplu do Prahy, kde jsem vystudoval matematicko-fyzikální fakultu na Karlově univerzitě. Studoval jsem finanční a pojistnou matematiku, a tak jsem potom skoro tři a půl roku pracoval v Praze v jedné bance jako specialista řízení tržních rizik. Pak jsem nastoupil na civilní službu, kterou jsem absolvoval na žďárském gymnáziu na postu pomocného školníka.

Brzy po začátku civilky - to mi bylo 26 let - jsem si uvědomil, že být bankéřem není pro mě ta správná životní cesta, a tak jsem po skončení civilky nastoupil do kněžského semináře do Olomouce. Tam jsem byl tři roky a pak jsem se přesunul do Říma, kde jsem studoval taktéž tři roky.

Jaké sporty Tě baví a čemu by ses raději vyhnul?

Jako (skoro) každý muž rád hraji fotbal. Taky jsem hrával ping-pong, v posledních pár letech i volejbal, ale všechno jen rekreačně. Jediný sport, který jsem dělal závodně, bylo judo, ale toho jsem nechal už ve 13 letech. Doma mám ještě pár diplomů, které jsem vybojoval (váhová kategorie do 33 kg ☺). Taky jsem pár let posiloval, ale většina nabrané svalové hmoty mě v posledních pár letech opustila ☹.

Ze sportů mě dlouho nebavilo plavání, protože jsem neuměl moc plavat. Naučil jsem se to pořádně až ve 22 letech.

Jaké tři knihy po Bibli, breviáři a Kodexu kanonického práva by sis vzal s sebou na pustý ostrov?

Knih, které mě velmi zaujaly, alespoň z krásné literatury, je docela dost: Jeden den Ivana Děnísoviče, Důmyslný rytíř Don Quijote de la Mancha, 1984 (od Orwella), Legenda o Antikristu, Hrozný hněvu, Hlava XXII...

Ale na pustý ostrov bych si s sebou vzal asi spíš něco praktičtějšího: Jak přežít na pustém ostrově, Jak neumřít hlady a Jak se dostat zpátky mezi lidi. Jen nevím, jestli takové knihy vůbec existují ☺

Jaké jídlo máš rád a kterého se raději straníš?

I když jinak smažená jídla příliš nevyhledávám, tak mám moc rád smažená drůbeží játra. Jako správný chlap jsem především „masovej“ a v jídle se nebojím experimentovat, takže když jsem byl před deseti lety v Africe, tak jsem ochutnal i žábu a hada. No a šneků už jsem taky pár snědl (jestli se dobře pamatuji, tak dva).

Co opravdu nemusím, jsou jogurty a nevyhledávám mléko a rajčata.

Máš nějaké koníčky?

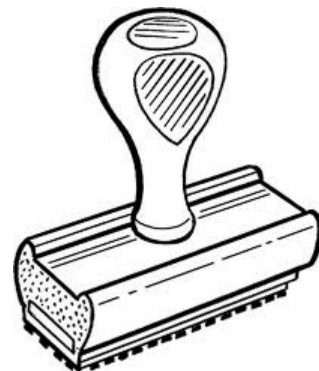
Přiznám se, že rád cestuji, a už jsem navštívil více než 20 zemí, i když (s jedinou výjimkou) jen evropských. Nejvíce mám procestovanou Itálii, protože během svého tříletého studia v Římě jsem využíval volné chvíle k tomu, abych poznal co nejvíc míst této nádherné země.

Kromě toho rád čtu (i když v poslední době na to nemám téměř žádný čas). Poslední dobou čtu především odbornou literaturu – kromě teologické mě zajímá hodně historie a taky matematika (populárně naučná). Jeden můj známý říká, že cokoliv kněz umí, to může v kněžství využít. A já se tím řídím a občas tu matematiku i doučuju ☺.

Tábor Hodov 2012

Letošní tábor pro děti se inspiroval příběhem svatého apoštola Pavla podle Skutků apoštolských. Byly opět dva turnusy – první pro 35 starších a druhý pro 71 mladších dětí. Pozornost dětí zaujaly nejvíce tři hry: hra na byrokracii, pointilismus a ztroskotání lodi. První hra se vztahovala k části Pavlova života, kdy dosud jako nepřítel křesťanů žádal průvodní list k pronásledování křesťanů v Damašku. Děti v zájmu získání potřebného pověření musely překonat úskalí, která naší době nejsou úplně cizí. Na jednotlivých stanovištích musely získat prostředky k sepsání žádosti, vlastnoručně ji zformulovat, získat potvrzení o pravověrnosti, schválení římské prefektury, pečeť představeného synagogy a prokázat jazykovou způsobilost. Jednotliví úředníci oplývali charakteristickou neochotou a jejich výkonnost musela být podpořena různými službami a protislužbami. Díky této nové zkušenosti děti nasály prostředí úřadů, osmělily se skrze ně se probojovat a to tvořivým způsobem. Ve hře pochopily humornou nadsázku a aktivně se na ní podílely.

Jiná hra nazvaná „Pointilismus“ ani tak nerozvíjela malířské dovednosti, jako stmelovala kolektiv. V rámci hry děti zvětšily na balící papír černobílý výjev z dějin spásy, který měly následně vybarvit za pomoci vlastních končetin. Na hře byl patrný kontrast mezi začátkem hry, kdy děti byly neochotné převléct se do plavek a umazat se od barvy, a závěrečnou „bitvou“ barev, při které už nezáleželo na tom, jak je vymalovaný obraz, ale spíše jeho „tvůrci“.

Poslední zmíněná hra se možná do paměti dětí nezapsala pozitivně, za to však silně. Hra připomínala Pavlovo ztroskotání na Maltě při plavbě do Říma. První část hry uváděla děti na luxusní loď pro tři společenské třídy: patricie, plebejce a otroky. Každý účastník si vylosoval roli, která ho zařazovala do jedné z těchto tříd a vyjadřovala jeho identitu (např. senátor, obchodník, propuštěný otrok apod.). Roli odpovídal nejen kostým a chování, ale i posazení na lodi a večeře. Zatímco patriciové hodovali na řízku s bramborovým salátem a jejich číše dolévali sluhové (vedoucí), plebejci večeřeli rýží s omáčkou a otroci se na zemi dělili o hrnec vařených brambor. Situace pochopitelně vyvolávala sociální nepokoje, které však držely na uzdě pořádkové síly (vedoucí). Plavba probíhala poklidně během večeře, hudby a tance, než přišel zlomový okamžik – ztroskotání. Bez ohledu na třídní příslušnost byli cestující vrženi do nemilosrdného boje o přežití. (Tuto hru hrály pouze starší děti.) V boji o život musely překonat různé

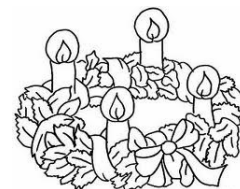
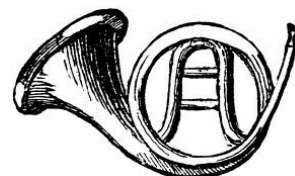

překážky (prolézt otvorem z lodi, vyšplhat po laně, vzdorovat vlnám kopřiv, atd.). Vrcholem byla výzva proplazit se po bříše bahnem a holýma rukama překonat na raftu rybník. Děti musely překonat odpor a obstát v mezní situaci. Ačkoli se hodně štítily a značně se vyčerpaly, všechny do jednoho ve zkoušce obstály. Celkovou atmosféru tábora vytvářely nejrůznější hry, táboráky, zpívání, mše svaté, duchovní program atd. Za vedoucí můžeme říct, že nás tábor obrovsky bavil. Doufáme, že pro děti to byl příjemně strávený čas a že příští rok přijedou zase.

Táboroví vedoucí

Připravujeme pro vás:

- Pro účastníky tábora o svatém Pavlovi je připraveno **potáborové setkání**, které se uskuteční během podzimních prázdnin ve dnech 25. a 26. 10. v Prosiměřicích na faře. Začínáme ve čtvrtek v 9:00 a končíme v pátek obědem ve 13:00. Na programu je promítání fotek, hry a soutěže či výlet do okolí. Vezměte si s sebou karimatku a spacák a vhodné oblečení. Příspěvek na stravování činí 100,- Kč.
- V sobotu 3. 11. v 11.00 se koná **I. Svatohubertská mše svatá** ve Vranově n/D u kaple Maria Schütz. Parkování a občerstvení zajištěno v lokalitě Hraběččina louka.
- V týdnu od 4. 11. do 10. 11. proběhnou **lidové misie v Kelči** – vede FATYM Vranov. Prosíme o modlitbu za tyto misie.
- V sobotu 10.11. od 10:00 se bude v Hrádku konat **pouť dětí ke svaté Anežce České** - po mši svaté bude průvod ke kapličce svaté Anežky, hry na faře a občerstvení.
- V neděli 11. 11. v 17.00 bude mít ve Vranově n/D **přednášku stálý jáhen Ladislav Kinc** o své mimořádně zajímavé duchovní službě ve věznicích.
- V neděli 11.11. v 17:00 v kulturním domě ve Slupi zahraje ochotnický divadelní soubor Křemen **veselohru Kurs efektivního rodičovství**. Vstupné je dobrovolné na opravu věže kostela. Všechny srdečně zveme.
- Od 16. do 18. 11. se na faře ve Vranově n/D koná tradiční **povelehradské setkání** poutníků s promítáním premiérového filmu Pouť na Velehrad 2012.
- Ve středu 21. 11. ve 14.00 proběhne ve škole na Šumné **okresní kolo celostátní soutěže Bible a my**.
- O víkendu 30.11.-2.12. se na faře v Prosiměřicích uskuteční již po osmé **adventní setkání dětí a mládeže**. Opět budeme vyrábět pro své domovy adventní věnce a zažijeme spoustu jiné společné zábavy.
- Opět se můžete v našich kostelích těšit na **setkání se svatým Mikulášem**. V Příměticích bude v neděli 2.12. ve 14:00 a ve stejný den v 16:00 v Kuchařovicích. Návštěvy Mikuláše v Citonicích a Prosiměřicích budou ještě upřesněny.
- V září vydal A.M.I.M.S. novou **knihu s názvem Útěk sestry Cecilie**. Ti, kdo se k ní už dostali, svědčí o tom, že ji přečetli jedním dechem. I vy si ji můžete objednat stejně jako ostatní naše publikace na amims.brozova@seznam.cz nebo 515 296 384.

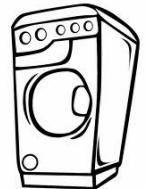

Mám rád, když je veselo...

Přijde blázen ke stánku se zeleninou, ukáže prstem a říká. „Co je tohle?“ Prodavač: „To jsou jablka.“ „Jablka? Dejte mi jich deset kilo, ale každý zvlášť zabalit a dát do sáčku.“ Prodavač se podiví, ale říká si 'naš zákazník náš pán', a tak vezme každé jablko, zvlášť ho zabalí a dá ho do sáčku. „A co je tohle?“ „To jsou hrušky.“ „Tak já bych chtěl deset kilo, ale každou zvlášť zabalit a dát do sáčku.“ Prodavač je zoufalý, ale každou hrušku zvlášť zabalí a dá do pytlíku. „A támhleto je co?“ „To jsou třešně.“ „Tak já bych chtěl deset kilo, ale každou zvlášť zabalit a dát do pytlíku.“ Prodavač už padá únavou ale zabalí třešně každou zvlášť a dá je do sáčku. Blázen se rozhlídne a rozzáří se: „Jé! A co je támhleto?“ „Prosím, néééé, to je mák!“

Pepíček má zajít na poštu se složenkou (je vyplněna tužkou). Paní u přepážky se na složenku podívá a potom mu ji vrátí se slovem: „Perem!“ Když přijde Pepa domů, říká: „Oni dnes neúřadují. Oni prej perou.“

Přijde pán do zámečnictví: „Dobrý den, prosil bych nějaký dobrý bezpečnostní zámek.“ „Nemáme.“ „Hmm... tak nějaký obyčejný bezpečnostní zámek?“ „Nemáme!“ „A co takhle obyčejný patentní zámek?“ „Nemáme!“ „A co obyčejný zámek?“ „Nemáme!“ „Tak proč máte vůbec otevřeno?“ „Protože nemáme zámek...“

Prodejce volá naslepo potenciálnímu zákazníkovi. Na druhém konci se ozve velmi tichý hlas, který zjevně patří nějakému děcku. Prodavač: „Dobrý den, mohl bych prosím mluvit s pánem domu?“ Děcko šeptá: „Nemohl, tatínek má práci.“ „Mohl bych tedy mluvit s tvou mámou?“ „Nemohl, má práci.“ „A co nějaký tvůj starší brácha nebo sestra?“ „Taky mají práci.“ Prodavač je už šeptajícím děckem docela vytočený: „Je tam ještě někdo, s kým bych mohl mluvit?“ „Jo, jsou tady policajti, ale taky mají práci.“ „A co tam všichni prosím tě, dělají?“ „Psst, hledají mě.“

Toto 64. číslo farního zpravodaje vydal **Farní tým Vranov n.D.** ve složení: P. Marek Dunda (mobil: 731402742), moderátor týmu, farář ve Vranově, Štítarech, Lančově, Olbramkoste, P. Milan Plíšek (mobil: 723693455), farář ve Starém Petříně, Šafově, Stálkách a Korolupěch, Lubnici, Bítově a Chvalaticích, kaplan P. Jan Richter (mobil: 731402743) a otec jáhen František Řezníček - adresa FATYM VRANOV, Řk. farnost Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03, e-mail: vranov@fatym.com, tel. 515296384; tel. Štítary 515291519

a Farní tým Přímětice ve složení P. Jindřich Čoupek (mobil: 731402652), moderátor týmu, farář v Prosiměřicích, Práčích a Těšeticích, Horním Břečkově a Lukově, Jaroslavicích, Slupí a Strachoticích, P. Pavel Sobotka (mobil: 731402650), farář v Příměticích, Citonicích, Dyjákovicích, Hrádku a Valtrovicích, kaplan P. Josef Novotný (mobil 604863806) a jáhen Daniel Blažke (mobil 736510847) - adresa FATYM PŘÍMĚTICE, Řk. farnost Přímětice 18, 669 04 Znojmo, e-mail: primetice@fatym.com.

Vyšlo v říjnu 2012. Náklad 7030 výtisků (z toho 660 je verze pro naši adoptivní farnost Jeníkov). Příští vydání (již šedesáté páté) je plánováno jako vánoční a vyjde, dá-li Bůh, v prosinci 2012. Vytiskl A.M.I.M.S. - Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei (česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje). Rozdáváno do každé domácnosti v našich farnostech. Text zpravodaje se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Pro vlastní potřebu **Internet: www.fatym.com (doporučujeme i naši televizi www.TV-MIS.cz)** Neprodejné